Tablo: Cemal Dündar

NÂŞİT ÖZCAN

Muhsin Ertuğrul

1892

TÜRK tiyatrosunun kurucusu. İlk defa 17 yaşındayken Erenköy'de Burhanettin (Tpesi) kumpanyasının oynadığı Sherlock Holmes dramında sahneye çıktı. Bir yıl sonra üçü yerli, ikisi Shakespeare'e ait on eserde rol aldı (1910). Hamlet'i ilk defa 1912'de sahneye koydu. Ondan sonra Antoine'ın kurduğu Darülbedâyi'de (Şehir Tiyatrosu) görev aldı. İki defa Devlet Tiyatroları'nın başına geçti. 1951'de büyük gayretlerle Küçük Sahne'yi kurdu.

MUHSİN Ertuğrul, tiyatroya inanmış, hayatını bu sanata adamıştır. Tiyatro dışında, film dışında hiçbir şey yapmamıştır. Memleketin en zengin tiyatro kitaplığı onun evindedir. Türk Tiyatrosu'nun gerçek anlamıyle kurucusudur. Birçok «ilk teşebbüs» ondan gelmiştir; defalarca topluluklar kurmuş, defalarca Şehir Tiyatrolarını, Devlet Tiyatrosu'nu düzene sokmuştur. Ömrü mücadeleyle geçmiştir ve geçmektedir. Türk tiyatro yazarlarını tanıtmış, gençleri teşvik etmiş, aktör ve rejisör olarak birçok kimsenin yetişmesine önayak olmuş, onlara imkânlar hazırlamıştır.

Hemen her yıl Shakespeare festivalleri için İngiltere'ye, Stradfordupon-Avon'a giden Muhsin Ertuğrul, meslek incelemeleri için Birleşik Amerika dahil, hemen bütün ülkeleri gezmiştir.

Kendisi eser tercüme ettiği gibi, klâsik ve çağdaş birçok yazarı ilk defa, bazan kendi memleketlerinden önce Türkiye'de eserlerini oynatarak onların memleketimizde tanınmasına, seyircinin ve oyuncuların o millet edebiyatı ve o yazar hakkında fikir edinmesine yardım etmiştir.

Muhsin Ertuğrul'un altmışıncı sanat yılı dolayısıyle resmî ve özel tiyatrolar çeşitli gösteriler yapmışlar ve geçen yıl, ilk Devlet Kültür Armağanı ona verilmiştir. Sanatçı, altmış yıl öncesine ait hâtıralarını şöyle anlatmaktadır:

«Babam hariciyeciydi. Benim de hariciyeci olmamı isterdi. Bütün çocukluğum tiyatroya yakın geçti. Ablam Kurbağalıdere'de otururdu. Kuşdili Tiyatrosu karşımızdaydı. Tiyatro boşken bile gider, tek başıma otururdum salonda. Daha ilkokuldayken babamla temsillere giderdim. Sonra okulda oyunu çocuklara anlatır, rol dağıtımı yapardım. Oynamaya başlardık».

Öğrenimini önce Askerî Rüştiye'de, sonra Mercan İdadisi'nde yapan Muhsin Ertuğrul, içindeki büyük arzu ile sahneye çıkmak isterken, ailesi buna mâni olunca, 16 yaşında baba ocağını terk ederek yurt dışına gitti. Viyana, Berlin, Paris, Stockholm ve Moskova'da tiyatro ve sinemayla uğraştı. Almanya'da Ufa Stüdyolarında çalıştı. Memlekete döndüğü zaman Dârülbedayi (Şehir Tiyatrosu) de tercüme ve telif eserler oynatmağa ve aktör olarak sahneye çıkmağa başladı. Öte yandan yeni yeni filizlenmeğe başlayan Türk filimciliğinin denemelerine de katılıyordu. Muhsin Ertuğrul sonra Dârülbedayi'den ayrılarak başka bir tiyatro topluluğu kurdu ve daha sonra tekrar yurt dışına çıktı. Almanya ve Fransa'ya gitti. 1924-1927 yılları arasında birkaç filim çevirdi. «Kız Kulesi Faciası» ve «Ateşten Gömlek» filimleriyle büyük bir ün yaptı.

Muhsin Ertuğrul, aynı zamanda güçlü bir yazardır. Kitap olarak yedi tercüme ve adaptasyonu yayınlanmıştır ki bunlar içinde en tanınmışları «Yasin Efendi (1918)», «İhtilâl (1926», «Uçurum (Tarihsiz)». Cehennem (1926)», «Renkli Fener (1926)», «Baba (1937)» dir. Bunlardan başka kitap halinde yayınlanmamış, ama oynanmış adaptasyonları da vardır: Halk Düşmanı (İbsen), Bir Macera (Tolstoy'un Kroyçer Sonat'ından), Kâşif Efendi, Hamlet, v.s. Bu kitapların dışında, kendi kurduğu Türk Tiyatrosu (Şehir Tiyatrolarınca yayınlanır) dergisinde, Devlet Tiyatrosu dergisinde, kendi çıkardığı Perde ve Sahne'de, çeşitli gazetelerde imzalı, ya da «Perdeci» imzasıyle yüzlerce makale yayınlamıştır.

Aktör olarak tiyatro hayatına başlayan Muhsin Ertuğrul, hemen ardından rejisörlük çalışmaları yapmış, buna paralel olarak Reşat Nuri Güntekin, Ahmet Kutsi Tecer gibi değerli yazarları tiyatro eseri vermeğe yöneltmiş, bir yandan da Tobis-Klangfilm malzemesi üzerinde Alman Ufa şirketiyle anlaşarak İpek Film stüdyolarının kurulmasına yardımcı olmuştur. Şehir Tiytarolarında oynattığı operetleri filme de çektiren Muhsin Ertuğrul, birçok filmde baş rolü almıştır. Hattâ 1953 yılında Türkiye'de çevrilen «Halıcı Kız» isimli ilk yerli renkli filmimiz onun eseri olmuştur. Dolayısıyle, ülkemizde renkli sinema için yolu açan, önder olan yine Muhsin Ertuğrul'dur.

1940'tan sonra daha ziyade teşkilâtçılık ve rejisörlük üzerinde duran sanatçı, memleketin tiyatro politikası üzerinde büyük tesiri olan teşebbüsler yapmıştır. Ancak, her zaman kendi doğru bildiğince hareket ettiğinden, bazı anlaşmazlıklar, bilhassa tiyatroyla, sanatla alışverişi olmayan politika adamlarıyle anlaşmazlıklar yüzünden işini bırakmak zorunda kalmıştır. Muhsin Ertuğrul, didişken bir hayatın verimini, memlekette tiyatro sevgisinin arttığını görmekle yeni yeni almaktadır.

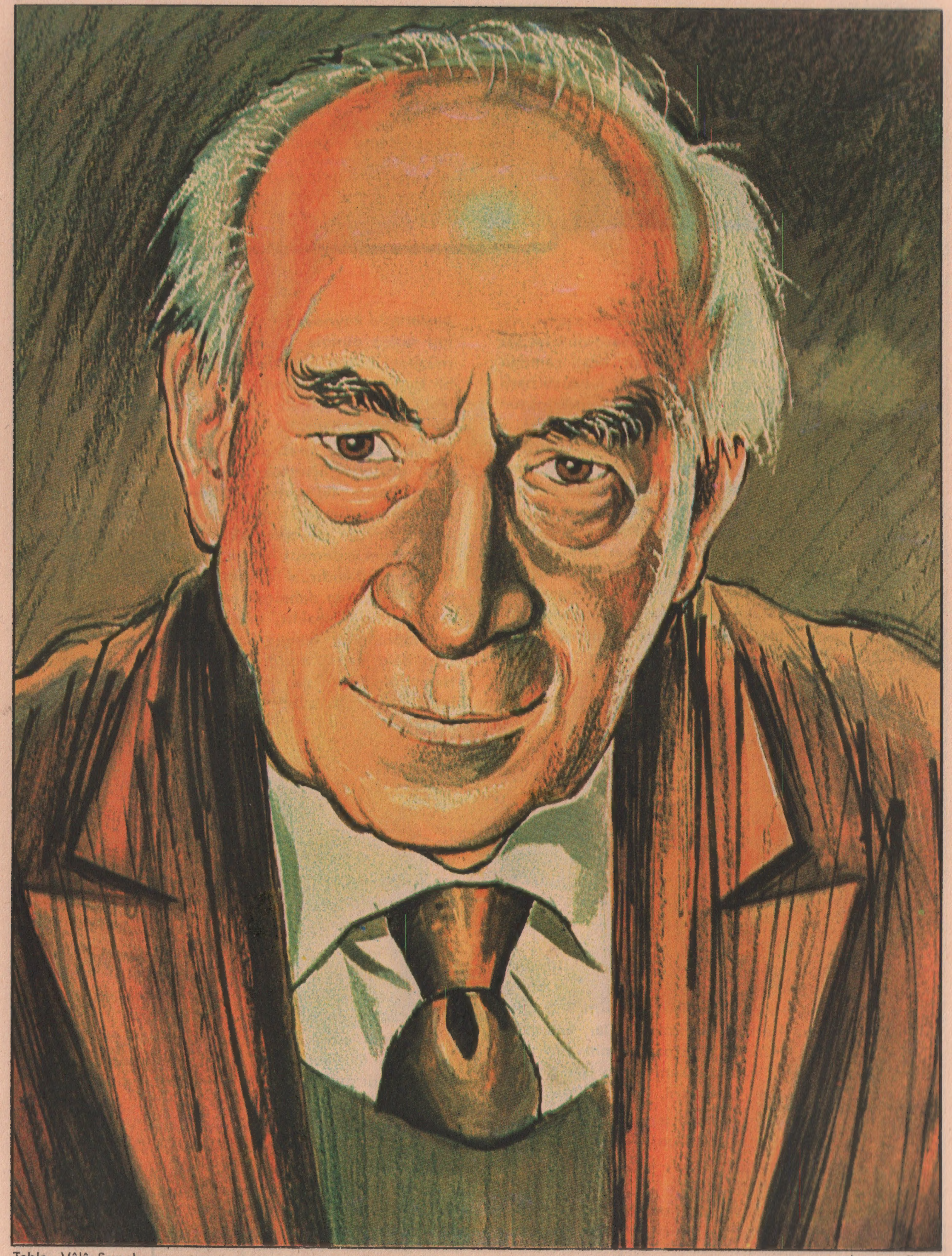

Tablo: Vâlâ Somalı

MUHSİN ERTUĞRUL

Âşık Veysel

1894

ÜNLÜ halk ozanımızdır. Sıvas'ın Şarkışla ilçesine bağlı Sivrialan köyünde doğdu. Genellikle bu köyde yaşar. Henüz yedi yaşındayken, çiçek hastalığı ile gözlerini kaybeden Veysel, avunsun diye eline verdikleri sazla ünlü bir ozan olmuş ve bugüne kadar eserleri, gönülden gönüle coşarak büyük ün kazanmıştır. Günümüzün pek çok halk ozanına örnek olan, onlara Yunus'ların, Emrah'ların yolunu yeniden açan Âşık Veysel, 77 yaşındadır.

ÂŞIK VEYSEL'e sormuşlardı: «Usta sazın iyisi nasıl olur?» Şöyle cevap vermişti: «Nasıl mı? İyi saz dediğin, sapı gürgen, teknesi duttan, döşü çamdan olur...» Hemen ardından: «Ya iyi sazın, iyi sözü nasıl olur?» denilince bakır rengi, kırışık yüzünde olgun bir tebessüm dolaştı: «Sazı, eline yakıştıran bilir...»

Yıl 1933 idi. Cumhuriyet'in «Onuncu Yıl»ı kutlanacaktı. Büyük şölen vardı Ankara'da. İşte o günlerde, Atpazarı'ndaki hana, ayağında çarığı, sırtında sazıyle iki gözü kör bir ozan inmişti. Adını soranlara: «Veysel» diyordu «Şatıroğlu Veysel». Köyünü, kentini soranlara anlatıyordu: «Sıvas'ın Şarkışla ilçesine bağlı Sivrialan köyündenim. Anam beni koyun sağarken doğurmuş. Babam, rençperden Karaca'ların Ahmet Efendi'dir. Anam da, babam da rahmetli oldu...» Ve gözlerini soranlara acı acı gülümsüyordu: «Yedi yaşında çiçek aldı götürdü. Sonra, avunmak için bu sazı verdiler elime. Ben ona söyledim, o bana söyledi...»

Uzun ince bir yoldayım
Gidiyorum gündüz gece
Bilmiyorum ne hâldeyim
Gidiyorum gündüz gece

Ama, kimse o gün Veysel'e «Ne'yle geldin» diye sormamıştı. Kara trenle mi? Kamyon sırtında mı? Kağnı üstünde, at terkisinde mi? Hayır. Veysel, Cumhuriyet'in büyük şölenine katılmak için, azığını çıkın etmiş, köyden bir yiğitin yanına düşüp, yürüye yürüye yola koyulmuşlardı. Evet, tam üç ayda gelmişlerdi Ankara'ya...

O günlere kadar, «Tezene»yi sazın «Döş»üne sadece köy kahvelerinde vuran Veysel, sesini bütün yurda ilk defa işte o büyük şölende duyurdu. O günden sonra coştu. Herkes «Karacaoğlan'lar, Emrah'lar bitti...» diyordu. Herkes, halk ozanlarının yüzyıllarca süren altın devri kapandı sanıyordu. İşte Veysel, o devrin bittiği yerde, pırıl pırıl, bir başlangıç oldu.

Karnın yardım kazma ilen, bel ilen
Yüzün yırttım tırmığınen, el ilen
Gene beni karşıladı gül ilen
Benim sadık yârim kara topraktır...

Anadolu delikanlısı sıkılgandır. Saygılıdır. Şamata bilmez. Bu yüzden, nice halk ozanı ıssız dağ başlarında kaynayan, fakat vadiye varmadan kaybolup giden pınarlar gibidir. Bilinmez. Veysel, günümüzdeki bütün bu pınarlara da bir başka gürleyiş, bir başka ses kazandırdı. Şimdi güzel Anadolu'yu dile getiren bunca halk ozanı, hep onun aydınlığında buluyorlar yollarını...

Bir sohbet sırasında Veysel'e, «Hani mümkün olsa, gözlerini açtırmak ister misin?» diye sormuşlardı. Başını iki yana sallamış, «Hayır» demişti. «İçimde bir dünya kurdum. Onu yıkmak istemem...» Sonra bir çift söz daha eklemişti buna: «Hem ben görüyorum,» demişti. «Âşık, gözüyle değil, gönlüyle gören adamdır...» Veysel, gözleri görmediği halde, görenlerden daha çok çalışan bir köy çocuğudur. Sivrialan'ın «Çoraktır, emeği inkâr eder» dedikleri sarı toprağında, meyve bahçeleri kurmuştur. Kaplan Dere'deki köprü, onun gayretiyle yapılan köprüdür. Hem de iki defa yapılmıştır bu köprü. Köy köy dolaşıp, Kaplan Dere köprüsüne para toplayan Veysel, köprünün açıldığı gün pek coşmuştu:

Kolay geçmek için Kızılırmak'tan
Alındı paralar, cemoldu halktan
Gayret köylülerden, izin Allah'tan
Yaptırdı köprüyü, güldürdü bizi...

Kaplan Dere, Kızılırmak'ın dalıdır. Delifişek bir deredir. O güne kadar salla adam geçirip, para alanlar köprüye kızmış, çileden çıkmışlardı. Çok geçmeden kundaklayıp, köprüyü yaktılar. Herkese derin bir üzüntü çökmüş, Veysel hüngür hüngür ağlamıştı:

Fakir fukaradan alındı para
Yandı kömür oldu gitti sulara
Memlekete düşman, bir yüzü kara
Yaktı köprümüzü, yandırdı bizi...

Sonra yine önayak olmuş, yine yaptırmıştı köprüyü. Görmedi ama, gönlünce hazzını duydu. Seyretmedi ama, hissetti. Tıpkı şiirleri gibi. Okumadı ama, okutmasını bildi.

Bugün 77 yaşında bulunan Âşık Veysel, kendi kendini yetiştirmiştir. Hattâ 1942-1944 arasında Arifiye ve Hasanoğlan, sonra da bir süre Çifteler Köy Enstitülerinde «Halk Türküleri Öğretmenliği» vardır. Şiirleri en çok «Ülkü» dergisinde yayınlanmıştır. Ünlü ozanımız evli olup 6 çocuk babasıdır.

Hayat Koleksiyonundan

ÂŞIK VEYSEL

Cemal Gürsel

1895 - 1966

27 MAYIS Devrimi'nin lideri, değerli asker ve Türkiye Cumhuriyeti'nin dördüncü Cumhurbaşkanı. Asker bir babanın oğlu olarak Erzurum'da doğdu. Kuleli'nin son sınıfındayken Çanakkale Savaşları'na gönderildi. • İstiklâl Savaşı'na katıldı. Ordunun çeşitli kademelerinde görev aldı. 1959'da Kara Kuvvetleri Kumandanlığı'na getirildi. 27 Mayıs Devrimi'yle cumhurbaşkanı oldu. Uzun bir hastalık devresini takiben 1966'da Ankara'da vefat etti.

ÖMRÜ savaş alanlarında geçen bir babanın çocuğu idi, onun da baba mesleğini seçmesinden daha tabiî ne olabilirdi ki?.. İlk tahsilini yaptıktan sonra Erzincan Askerî Rüştiyesi'ne yazıldı. Çocukluğunda alabildiğine yaramazdı, fakat mektep hayatında öylesine bir durulmuştu ki, bu hâliyle bütün arkadaşları kendisini olgun çağda bir adam gözüyle görmeye başladılar. Ve bunun tesiri iledir ki kendisine «Aga» ismini verdiler. Ve yarım yüzyıl bu isimle anıldı...

Kuleli Askerî Lisesi'ne geldiği gün arkadaşları adını sorduklarında, o saf ve tertemiz hâliyle «Erzincan'da bana Aga derlerdi» cevabını vermişti. Yadırgamıştı bunu o koca sınıf. Hattâ bir hayli iddialı bir isim de bulmuşlardı. Aradan bir ay geçmemişti ki, bütün arkadaşlarının adına onun yanına yaklaşan temsilci «Burada da sana Aga diyelim» dedi. Alçak gönüllüğü, mert karakteri, efendi hâli ile bütün sınıfı Aga'lığına inandırmıştı...

Kuleli Askerî Lisesi'ni bitirdiği sene Büyük Harp patladı. Harbiye'ye gönderilmesini bekleyen bütün sınıf ile birlikte o da cepheye gönderildi. Cebel-i Lübnan'da sekiz ay kaldı. Oradan Gazze Savaşları'na gitti. Batarya kumandanı olarak, son yıkılışa kadar burada vazife gördü. Tropikal malaryadan bitkin bir halde iken yıkılış sırasında esir düştü. Kaderinde esaret hayatı çekmek de varmış ki, iki sene on gün Mısır'da esarette kaldı.

Yurda dönüşünde Anadolu teşkilâtlanmaya başlamıştı. O da koştu Anadolu'ya. Yeni kurulan ordunun birinci tümenine bir batarya kumandanı olarak verildi. Bu bataryasıyle Birinci İnönü, İkinci İnönü ve Sakarya Savaşları'na katıldı.

Büyük zaferden sonra Harbiye'ye gidebildi ancak. Bir yıl okudu ve resmen yıldızını taktı omuzuna ve oradan da doğruca Harp Akademisi'ne yazıldı.

Filistin cephesinde savaşırken tanıdığı Yüzbaşı Nizamettin Bey'in kızkardeşi Melâhat Hanım'a tâlip oldu. Hamidiye zırhlısının eski çarkçıbaşısı idi müstakbel kayınpederi. 27 Ocak 1927 günü evlendiler Melâhat Hanım'la. Ve Kasımpaşa'daki eve içgüveyi girdi genç subay...

Sonra yıllar ve yıllarla birlikte rütbeler de birbirini kovalamaya başladı. Kahraman ordunun çeşitli kademelerinde çeşitli görevler aldı. Her gittiği yerde «Aga» deniliyor da, başka bir şey denilmiyordu. Orduda, askerin içinde öylesine seviliyor ve sayılıyordu. Soyadı Kanunu çıktığı zaman bütün arkadaşları «Aga al» diye ısrar ettiler. Fakat o «Beni herkes Aga olarak tanır zâten, soyadım ayrı olsun bâri» dedi; «Gürsel» soyadını aldı. Fakat bu soyadı resmî evrakta ve resmî ağızlarda kullanıldı sâdece.

Ordunun candan sevdiği, içten saydığı «Aga Cemal», «Orgeneral Gürsel» olarak 1959 yılında Kara Kuvvetleri Kumandanlığı'na atandı. Bu tâyin bütün orduda sevinç uyandırmıştı. Fakat bu sevinç çok sürmeyecekti. 11 Nisan 1960 günü Kara Kuvvetleri Kumandanı olarak katıldığı Başbakanlıktaki bir toplantı, dönüm noktası oluverdi. Ordunun hükûmeti desteklemesi isteniyordu bu toplantıda. Politikayı sevmeyen mert asker, «Ordu milletin emrindedir, politikacıların değil!» diye gürledi.

Politikacılara boyun eğmeyen tutumundan dolayı zâten «Hoşlanılmayan adam»dı, bu son sözü, bardağı taşıran son damla oldu. Bütün şimşekler üzerinde toplanıverdi. Ve sonunda normal süresinden üç ay önce emekliye sevkettiler ordunun «Aga Cemal»ini... Kara Kuvvetleri Kumandanı olarak bütün ordu birliklerine bir veda mesajı yolladı Orgeneral Gürsel. Hükûmet bunun gazetelerde yayınlanmasını bile istemeyip «Neşir yasağı» koydu. Fakat teksir makineleri durup dinlenmeden çalışarak bu vedâ mesajını binlerce, yüzbinlerce basıp yaydı..

Sivil elbiselerini giyen «Aga Cemal», İzmir'e gitti. Karşıyaka'nın Denizbostanlısı semtinde ufacık bir evi vardı, oraya yerleşti. Eşi Melâhat Hanım ve oğlu Özdemir ile sâkin bir hayata koyuldular.

Ve 1960 yılının o unutulmaz 27 Mayıs günü sesi Türkiye radyolarında duyuldu: «...Bu fecî gidişe son vermeye karar verdim ve devletin idaresine el koydum.» diyordu. Ordunun mert «Aga Cemal»i. Türk Silâhlı Kuvvetleri Başkumandanı olarak girdiği büyük mücadeleyi kazanmıştı. 30 Mayıs 1960 gününden itibaren Millî Birlik Komitesi Başkanı, Devlet ve Hükûmet Reisi görevlerini aldı. Sonra Türkiye Cumhuriyeti'nin dördüncü cumhurbaşkanı oldu. Fakat 71 yıllık ömrü boyunca «Aga» kaldı hep. Gönüllerde «Aga» olarak taht kurdu..

Hayat Koleksiyonundan

CEMAL GÜRSEL

Kâzım Taşkent

1895

TÜRK Bankacılık Tarihi'nde devrim yaratan ünlü bir müteşebbis, sevk ve idarecidir. 1894'te Preveze-de doğdu. Yüksek öğrenimini Almanya'da tamamladı ve yüksek kimya mühendisi olarak, 1924'te yurda döndü. Mecburi hizmeti dolayısıyle, Ticaret Bakanlığı kadrosundan «Boyacılık Öğretmeni» olarak hayata atıldı. Türkiye Şeker Fabrikaları Genel Müdürlüğü'ne yükseldi. 1944'te Doğan Sigorta Şirketi'ni, daha sonra Yapı Kredi Bankasını kurdu.

90

TÜRK Bankacılık Tarihi'nde devrim yaratan ünlü müteşebbis, sevk ve idareci Kâzım Taşkent, 1894'te Preveze'de doğdu. Anne tarafı, Kırım'dan Preveze'ye gelmişti. Baba tarafı, aslen Taşkent'lidir. Oradan, Yanya'ya göç etmişlerdi.

Kâzım Taşkent doğduğu zaman, babası, Preveze Adliyesi'nde memurdu. Birçok memur çocuğu gibi, o da, ilk, orta ve idâdî yani lise öğrenimini, babasının tayin edildiği çeşitli yerlerde tamamladı. Yüksek öğrenim için, 1912'de İstanbul'a geldi, mühendis mektebine girdi. Mühendislik, Kâzım Taşkent'in öteden beri hayalinde yaşattığı bir meslekti. Bugün bile, kartvizitinde «Yüksek Kimya Mühendisi» diye yazar. O yıl, Balkan Harbi dolayısıyle Mühendis Mektebi kapatıldı. Kâzım Taşkent, bu yüzden «Tıbbıye» ye geçti. Bir yıl Tıp Fakültesi'nde okudu. Balkan Harbi sona erince, Mühendis Mektebi açıldı ve tıp tahsiline veda eden Taşkent, mühendislik öğrenimine döndü. Derslerine büyük bir şevkle sarılmıştı. Sınıfının en çalışkan öğrencileri arasındaydı. İki yıl böylece geçti. Fakat bu arada patlak veren Birinci Dünya Savaşı, Türkiye'yi zor günlere itmiş, gençler silâh altına alınmaya başlanmıştı.

Taşkent de 1915'te askere çağırıldı. Yedek subay olarak önce İstanbul'da, sonra Çanakkale'de, daha sonra da Kafkas Cephesi'ne bağlı olarak Trabzon ve Batum şehirlerinde görev aldı. Büyük savaşın sona ermesinden kısa bir süre önce askerliğini yaparken Genelkurmay Başkanlığı ona çok önemli bir görev vermişti. Azerbaycan'da kalan kuvvetlerimizle irtibat konusundaki bu görevi başardı, terhis oldu ve yüksek tahsilini Avrupa'da tamamlaması için bir burs ile mükâfatlandırıldı.

Savaş sona ermişti. İstanbul, işgal kuvvetlerinin çizmesi altındaydı. Yurt dışında tahsile gidebilmek için, işgal kuvvetlerinden vize almak gerekiyordu... Taşkent, iki yıl, bu vize için didindi ve 1920'de Almanya'ya gidebildi.

Almanya'da, kimya mühendisliği dalını seçti. Oysa, İstanbul'daki Mühendis Mektebi'nde iki yıl inşaat mühendisliği okumuştu. Dolayısıyle Almanya'da her şey, yeniden başladı.

1924 yılında, Almanya'nın Hannover şehrinde yüksek tahsilini tamamlayan, tahsil boyunca çeşitli fabrikalarda staj yapan, kurslar gören Taşkent, 1924 yılı sonlarında, gönlü burcu burcu vatan özlemiyle dolu, genç bir «Yüksek Kimya Mühendisi» olarak yurda döndü. Yeni kurulan genç Türkiye'nin Taşkent gibi gençlere ihtiyacı büyüktü.

Aldığı burs nedeniyle, Kâzım Taşkent'in «Mecburî Hizmet»i vardı. Önce Ankara'da, Ticaret Vekâleti'nde «Boyacılık Öğretmeni» kadrosunda memuriyete girdi. Kısa bir süre sonra, Alpullu Şeker Fabrikası'nın kuruluşunda ve işletilmesinde üç yıl süren görev aldı. Arkasından İktisat Vekâleti İstanbul Sanayi Müdürlüğü'ne, 1930'da da Zonguldak'ta Türkiye İş Bankası Kömür Madeni Şirketi'ne tayin edildi.

Memuriyet hayatında, daima etrafına kendini sevdirmesini bilen, sevk ve idarecilikteki başarısıyle, adım adım yükselen Taşkent, 1933'te Ziraat Bankası, İş Bankası ve Sümerbank'ın müştereken kurdukları Eskişehir Şeker Fabrikası'nın, 1934'te de Turhal Şeker Fabrikası'nın Genel Müdürlüklerine atandı.

Ertesi yıl, Türkiye'nin dört şeker fabrikası, Alpullu, Uşak, Eskişehir ve Turhal fabrikaları birleştirildi. Türkiye Şeker Fabrikaları Anonim Şirketi kuruldu. Yeni kurulan bu şirketin genel müdürlüğü Kâzım Taşkent'e verildi. Türkiye ekonomisinde önemli bir yeri olan bu şirket, ondan çok şey kazandı.

Kâzım Taşkent, 1944 ortalarında, yani İkinci Dünya Savaşı sonlarında, Şeker Şirketi'ndeki görevinden ayrıldı. Önce Doğan Sigorta Şirketi'nin, sonra da Yapı ve Kredi Bankası'nın temelini attı. Bugün, 27.'ci kuruluş yılını idrak eden Yapı ve Kredi Bankası, onun Türk Bankacılık Tarihi'nde yarattığı devrimle, modern bankacılık anlayışının öncüsü oldu... Kurucusunun adını, bankacılık tarihimize kazandırdı.

Daima çalışmak ve daima bir gönül adamı olmak prensibiyle, bugüne kadar büyük işler başaran Taşkent, Türk mecmuacılığına da Avrupa tekniğini getiren kişilerdendir. 17 yıl önce, Tifdruk Matbaacılık Sanayiini Türkiye'de kurdu. Hayat yayınlarıyle değerli eserler kazandırdı.

Başarılarının sırrını her zaman çok çalışmasına borçlu olduğunu belirten Taşkent «Herkes altı saat çalışırsa ben on saat çalışırım. Eğer başkalarının yaptıklarından fazla bir şey yapabiliyorsam, bu, fazla çalıştığım saatlerin eseridir» der.

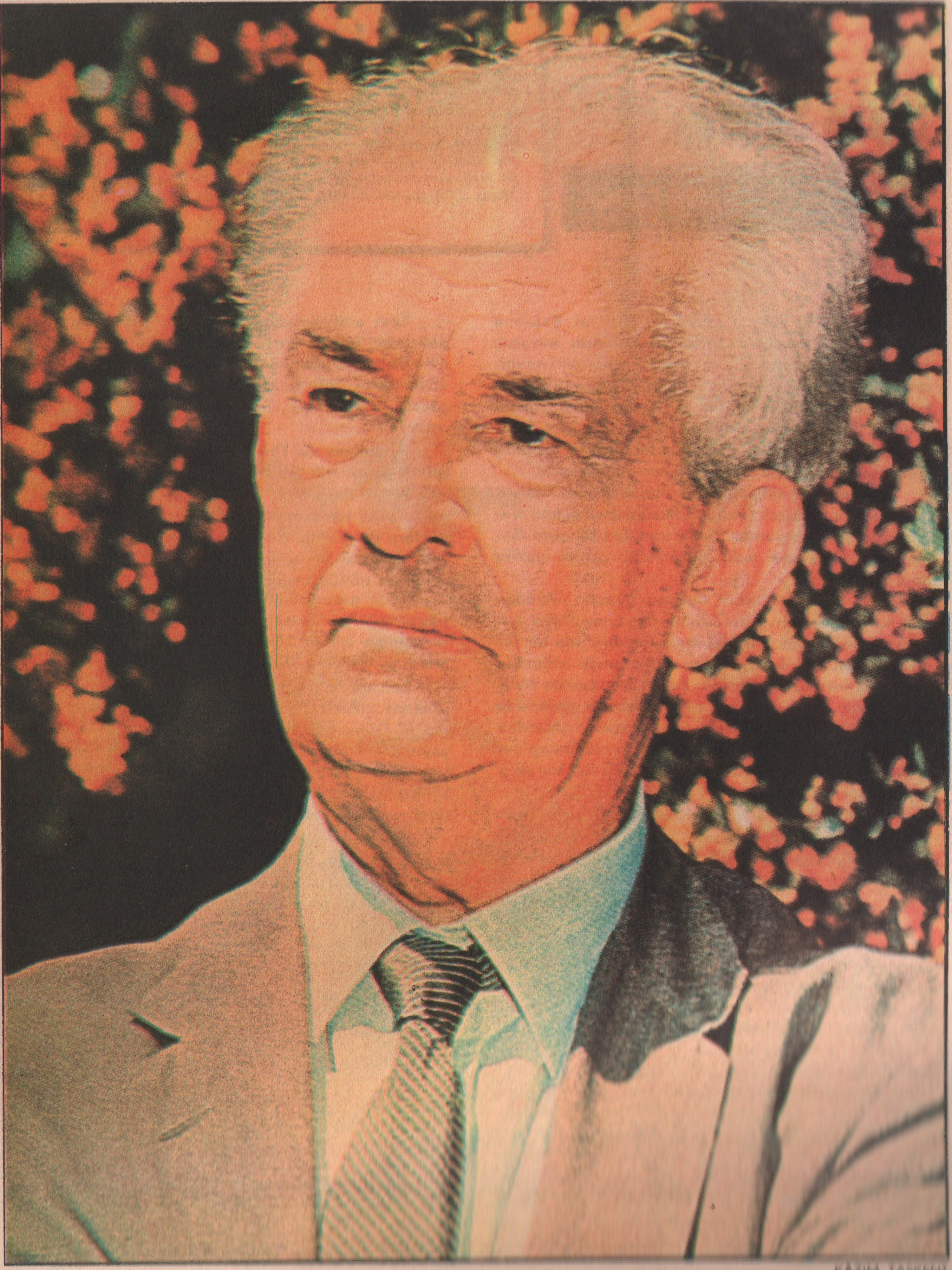

Doğan Kardeş Koleksiyonundan

KÂZIM TAŞKENT

Sedat Simavi

1896 - 1953

TANINMIŞ gazeteci ve «Hürriyet» gazetesinin kurucusu. İstanbul'da doğdu, köklü bir aileye mensuptur. Türk gazeteciliğinde âdeta bir devrim sayılan «Hürriyet» gazetesiyle halka dönük bir eser yaratırken, Türkiyemizde yüzbinlerin üzerinde gazete satılabileceğini ispatlamıştı. Halka dönük yazılarıyla da sevilmiş bir gazeteci olan Sedat Simavi karikatürleri, roman ve piyesleriyle de ün yapmıştı. 1953 yılında vefat etti. Kabri Kanlıca'dadır.

HÜRRİYET kahramanlarından Mithat Paşa'nın yakınlarından olup Abdülhamid devrinde hayatını sürgün olarak gönderildiği çeşitli yerlerdeki mutasarrıflıklarla geçiren ve nihayet Sakız adasında vefat eden Hamdi Simavi Bey'in oğlu olan Sedat Simavi İstanbul'da dünyaya gelmişti. Tahsil hayatına Saint Joseph Fransız Frerler mektebinde başladı, bilâhare Galatasaray Lisesi'ne geçip oradan mezun oldu.

Yaşı müsait olmadığı için Birinci Dünya Savaşı'na katılamadı, ancak gönüllü hastabakıcı olarak vatan hizmetinde bulundu. Daha sonraları bir süre Galatasaray Lisesinde tarih öğretmeni olarak vazife gördü.

1332 (1916) yılının haziran ayında «Hande» adlı haftalık mizah gazetesinin imtiyazını alarak basın sahnesine ayak bastı. Ankara Caddesi'nde bir Ermeni vatandaşın kırık dökük matbaasında «Hande» nin ilk sayısı hazırlanıyordu. Dergi, İstanbul'da müttefik devlet mensuplarının da bulunduğu gözönüne alınarak Türkçe - Almanca yayınlanacaktı. «Hande» nin sözlük anlamı, memleketin 1. Dünya Savaşı'nın başlamasıyle beraber unuttuğu «gülme» idi. Ve okuyucularına:

«Bırakınız, tabiatın gözlerine gizli bir siyah gözlük takarak dünyaya yolladığı bedbinler ve yüzlerinin derisiyle dudaklarının kenarlarını fazla gerdiği abuslar inkâr etsinler; ben, bütün insanların en munis ve en sevimli dostuyum. Aynı zamanda şen ve hükmeden bir dost.»

Sedat Simavi, «Sakın gülünç olma. Güldürücü ol.» düsturuyle derginin yolunu çizmişti. Sorumlu müdürü Feridun Kandemir'di. Halk tarafından tutulan «Karagöz» gazetesinin havasını verdiği gazetesinde karikatürleri bizzat Sedat Bey yapıyordu. Fazıl Ahmet Aykaç, Asım Us da yazı ailesindendi. Sedat Simavi, bu yazarlara yazıları yayınlansın veya yayınlanmasın yazı başına bir gümüş mecidiye verirdi... Yazara daima peşin ödenen bu ücretle bugün dahi tam olarak uygulanamayan patron-yazar ilişkilerini o zamanlar ayarlayan Sedat Simavi, bu düzeni ömrünün sonuna kadar uyguladı ve böylece girdiği basın hayatında birçok dergi ve gazete çıkardı.

Onun kişiliğini anlamak için aşağıdaki belge pek önem taşır:

Sevr andlaşmasının imzalandığı günkü İstanbul gazeteleri büyük başlıklarla artık savaşın sona erdiğini halka müjdelerken, Sedat Simavi aynı günkü «Güleryüz» adlı gazetesinde şu manşeti vermişti: «Savaş bitmemiştir, bu millet zincire vurulamıyacaktır!»

Gerçekten de Türk milleti zincire vurulamamış, İstiklâl Savaşı'yle millet bağımsızlığına kavuşmuştu.

Sedat Simavi'nin çıkardığı dergiler arasında en çok sevilip tutulanı hiç şüphe yoktur ki devrin en modern dergisi bulunan «7 Gün» olmuştur. «Hürriyet» gazetesi ise onun son 59'uncu imtiyaz hakkını aldığı en büyük eseridir.

Türk gazeteciliğine batılı anlamıyle durmadan uyguladığı yenilikler nedeniyle «Hürriyet» pek kısa bir zaman içinde Türkiye'nin en çok okunan gazetesi haline geliverdi.

Zamanı için gayet modern hava taşıyan «İnci», «Diken», «Karikatür» ve nihayet bir devre adını veren «7 Gün» gibi mecmualardan sonra 1948 yılında yayınlamaya başladığı «Hürriyet» gazetesi ile Türk basınına büyük bir reform getiren Sedat Simavi, Türk gazeteçiliğine renkli baskı, ilâve mecmua ve resimli roman tiryakiliğini getiren kişi de oldu.

Sedat Simavi'nin gazetecilerin örgütlenmesi yolunda göstermiş olduğu büyük ve olumlu çabalar da asla unutulamaz. Gazeteciler Cemiyeti'nin kurucu başkanı olan ve uzun yıllar başkanlık görevinde kalan Sedat Simavi, tek parti devrinde dahi büyük bir cesaretle mesleği ve meslekdaşı adına mücadele göstermiş, bu uğurda büyük feragatla çalışmıştı.

Hürriyet gazetesindeki halka dönük başyazıları ile de çok sevilen ve tutulan Sedat Simavi, memleket dâvalarını halkın diliyle halka indirip onların ilgisini uyandırmasını bilmişti. Kıbrıs dâvası bunların en önemlisidir. Devrin Türk hükümetleri böyle bir dâvanın varlığını inkâr ederlerken o yazılarında bu tehlikeyi belirtmiş ve bu uğurda mahkemelere bile düşmüştü.

Genç sayılacak bir yaşta vefatında bu mücadeleli yaşantısının da önemli rolü vardır muhakkak ki.

Sedat Simavi'nin karikatür ve gazetecilik çalışmalarının yanısıra tiyatro alanında gösterdiği çabalar da asla küçümsenmiyecek bir nitelik taşır.

Hürriyet Arşivinden

SEDAT SİMAVİ

Adnan Menderes

1899 - 1961

BİR devre adını veren siyaset ve devlet adamı. Aydın'da doğdu. Annesi çevrenin en köklü bir ailesinden olup Ali Rıza Paşa'nın kızıdır. Babası Ethem Bey ise Aydın'da Tahrirat Kâtipliği yapmış, bilâhare çiftçiliğe başlamıştı. Ailesinin tek çocuğu idi. İzmir ve Aydın'ın işgali sırasında Yunanlılara karşı kurulan mukavemet hareketlerine yedek subay olarak katıldı. Ege'nin en eski ailelerinden Evliyazâdelerin kızı ile evlendi ve üç oğulları oldu.

POLİTİKA hayatına 1930 yılında Fethi Okyar'ın kurduğu Serbest Fırka'ya girerek atılmıştı. Serbest Fırka'nın Ege çevresinde gördüğü büyük ilgi, Çakırbeyli çiftliğinin sahibi Adnan Bey'i de bu partinin saflarına çekmişti. Ancak ne var ki Serbest Fırka çok geçmeden kendisini feshetmişti. Atatürk, bu partinin yarattığı büyük muhalefet cereyanının ana sebeplerini aramak için çıktığı Ege gezisi sırasında Aydın'a uğradığı zaman genç Adnan Menderes'i de tanımıştı. Atatürk, sorduğu sorulara gâyet cesurane ve mantıkî cevaplar veren bu gencin üzerinde bilhassa durmuş ve çok geçmeden kendisine Cumhuriyet Halk Partisi'ne katılması teklif edilmişti. Halk Partisi'ne intisap eden Adnan Menderes, 1931 seçimlerinde aday gösterilmiş ve milletvekili olarak parlâmentoya katılmıştı.

Adnan Menderes'in Meclis'e girdiği günden 1946'da Demokrat Parti'nin kuruluşuna kadar geçen uzun ve kesintisiz milletvekilliği hayatı, kendi deyimi ile «Kendi kendini yetiştirme devresi» oldu. Bu yıllar içinde bir yandan Ankara Hukuk Fakültesi'ni bitirirken bir yandan da parti ve parlâmento içinde Türk sporunun ana meseleleriyle uğraştı. Eski bir sporcu idi, İzmir Karşıyaka takımında futbol ve basketbol sporlarıyle meşgul olmuştu İzmir'de geçen tahsil devresi sırasında.

Kendi kuşağının hükümet koltuklarını paylaştıkları Saraçoğlu devrinde, Toprak Kanunu gibi bazı hareketler Menderes'i Halk Partisi içinde muhalefet safına itmiş ve sesi duyulmaya başlamıştı.

Celâl Bayar'ın bir muhalefet partisi kurma niyetini açıklamasından sonra, meşhur dörtlü takrire imzasını koyarak CHP'den gürültülü bir şekilde ayrıldı ve Demokrat Parti'nin kurucuları arasına katıldı. O günden sonra adı Celâl Bayar, Refik Koraltan ve Fuat Köprülü ile birlikte duyulmaya başladı.

1946 seçimlerini Demokrat Parti kazanamamıştı ama Adnan Menderes'in adı bütün memlekete yayılmıştı. 1950 seçimlerinde Demokrat Parti'nin iktidara gelmesiyle, Cumhurbaşkanı Celâl Bayar tarafından hükümeti kurmakla görevlendirildi. Ve DP'nin on yıl süren iktidarının ilk ve son başbakanı oldu.

Menderes enerjik bir başbakan olarak o zamana kadar alışılagelmiş düzenden dışarı çıkmasını başarmış, halkla ilişkilerini son günlerine kadar devam ettirmesini bilmişti. 27 yıllık bir iktidarın verdiği bıkkınlığın yanısıra devrimciliği, büyük bir dünya savaşını karşılamak ve onun dışında kalmak gibi çok sıkıntı ve fedakârlıklara göğüs gerilmesini gerektiren bir devirden arda kalmış CHP ister istemez, DP'nin tam tersine, çok bürokratlaşmıştı. Ona oranla halka dayanmasını beceren bir partinin başında Menderes hiç kuşku yok ki büyük ve bulunmaz bir şansa sahipti. Ne var ki serbest teşebbüs ve özel sektöre öncelik tanıyan Menderes politikasının ilk hızı kaybolup birçok eski arkadaşları Menderes'ten ve partisinden yavaş yavaş uzaklaşmaya başlayınca gittikçe yalnızlaşan dinamik ve enerjik adamda bir hırçınlaşma başgösterdi. İktisadî durum da onun iktidarının ilk yıllarındakinden çok farklı bir manzara arzediyordu. Ve Menderes ile memleket aydınları arasında aşılmaz engeller meydana gelmeye başladı.

Nihayet söz, fikir ve basın özgürlüklerini kısıtlayan kanunların çıkışıyle öğrenci hareketlerinin patlak vermesi Adnan Menderes'i birdenbire güç bir duruma sokuverdi. Bu arada Atatürk devrimlerini, millete malolanlar ve olmayanlar şeklinde bölmüş olması da uzlaşmazlığı gittikçe derinleştiriyordu.

İşte Demokrat Parti'nin dört kurucusundan biri genel başkanı ve on yıllık başbakanı olan Adnan Menderes 27 Mayıs 1960'a böyle geldi.

27 Mayıs Devrimi'yle beraber, anayasayı çiğnemek suçundan bütün arkadaşlarıyle birlikte Yassıada'da kurulan Adalet Divanına sevkedildi. Yapılan duruşmaları sonunda suçlu görülerek idama mahkûm edildi.

1 yıl 3 ay 21 gün Yassıada'da mevkuf kalan Adnan Menderes, hakkındaki idam kararının tasdikinden 36 saat sonra 17 eylül 1961 pazar günü öğleden sonra mahkûmlar adası İmralı'da asılmak suretiyle idam olundu.

Mezarı, Yassıada'da kurulan Adalet Divanınca ölüm cezasına çarptırılan iki bakan arkadaşı Hasan Polatkan ve Fatin Rüştü Zorlu ile birlikte İmralı adasındadır. Üç oğlundan Yüksel Menderes son yıllarda politika hayatına atılmış olup bir süre Adalet Partisi saflarında vazife gördükten sonra Demokratik Parti kurucuları arasına katılmış bulunmaktadır.

Hürriyet Arşivinden

ADNAN MENDERES

Cevdet Sunay

1900

TÜRKİYE Cumhuriyeti'nin beşinci Cumhurbaşkanı'dır. Trabzon'da doğdu. Tahsilini Kuleli Askeri Lisesi ile Harbiye'de yaptı. İstiklâl Savaşı'na katıldı. gösterdiği yararlıklardan ötürü İstiklâl Madalyası aldı. Cumhuriyetin ilânını müteakıp kahraman ordumuzun çeşitli kademelerinde vazife gördü. 27 Mayıs'ı müteakıp önce Kara Kuvvetleri Komutanı, sonra Genelkurmay Başkanı oldu. Sunay, 1966 yılında da Cumhurbaşkanlığına seçildi.

KULELİ Askerî Lisesi'ni bitirdikten sonra, Harbiye tahsilini yapmasına fırsat kalmadan, özel bir eğitimden sonra cepheye sürülen sınıftandı. 1 Eylül 1917 günü henüz on yedi yaşında iken üniformasında asteğmen demiri olarak Filistin cephesine gönderilmişti. On yedi yaşındaki Mülâzım Cevdet, emrindeki asker ile kahramanca çarpıştı Filistin cephesinde. Bu arada ciddî bir kurşun yarası da aldı ve bağlı bulunduğu birlikle İngilizlere esir düştü.

Esaretin o acı günlerinden sonra yurda döndüğünde (1920), savaş bitmiş ve Osmanlı İmparatorluğu mağlûp düşmüştü. Mütarekenin o karanlık günleri arasında güzel vatan parçalanmıştı. Anadolu'da toplanan bir avuç idealist, Mustafa Kemal Paşa'nın etrafında hürriyet meşalesini tutuşturmuşlardı. Teğmen Cevdet derhal Anadolu'ya geçerek Kurtuluş Savaşı'mızın gönüllüleri arasına katıldı. İlk aldığı görev Gaziantep cephesinde idi. Burada verdiği parlak savaşlarla dikkati çektiği gibi bir de takdirnâme ile taltif edildi.

Güney cephesindeki savaşlar sona erdikten sonra batı cephesine sevkedildi. 41'inci Tümen'in topçu alayında aldığı göreve koştu. İstiklâl Savaşı'nın en çetin günlerinde cereyan eden en yaman savaşların ta içinde idi. Bu savaşlarda gösterdiği üstün başarılardan ötürü İstiklâl Madalyası ile taltif edildi genç subay.

Cumhuriyetin ilânını müteakıp yarım kalan tahsilini tamamlamak üzere Harb Okulu'na gitti. 1927 yılında yüzbaşı rütbesini aldığı gün akademik tahsil yapmak üzere Harp Akademisi'ne girdi.

1930 yılında genç bir kurmay yüzbaşı olarak Akademi'yi bitirdi ve Edremit'e tayini çıktı. Burada 11'inci Kolordu emrindeki 3. Batarya Komutanlığı görevini yaptı.

Bundan sonra askerlik hayatındaki başarılı yılları birbirini izledi. Genelkurmay Harekât Dairesi Başkanlığı'ndaki görevi sırasında binbaşı oldu (1934). Ertesi sene I. Süvari Tümeni Kurmay Başkanlığına atanarak Karaköse'ye gitti.

Kahraman ordumuzun çeşitli kademelerindeki başarılı görev yıllarından sonra 1940 yılında yarbaylığa terfi etti. Bundan sonraki çalışmaları çok sevdiği askerlik ilminin öğretmenliği üzerinde toplandı. 1942 yılında Harp Akademisi'ne tab'iye öğretmen yardımcısı oldu. 1943 yılında 72'nci Topçu Alayı Kumandanlığı görevine giderken omuzunda bir kokart ile üç yıldızdan ibaret albay üniformasını taşıyordu.

Kırk üç yaşındaki Kurmay Albay Cevdet Sunay çok geçmeden tekrar Harp Akademisi'ndeki görevine döndü. Dört yıl süre burada tab'iye öğretmeni olarak vazife gördü. Bu arada askerlik konusunda eserler vermeye başladı. «Geri Hizmet» ve «Üçüncü Sınıf Tab'iye Dersleri» onun askerlik alanında verdiği çok değerli iki eser olarak bugün dahi değerini muhafaza etmektedir.

1947 yılında yeniden kıta hizmetine çıktı ve ertesi yıl Türk Ordusunda kurulan ilk zırhlı tugayın komutanı oldu, 1949 yılında da tuğgeneralliğe yükseldi. Artık General Cevdet Sunay olmuştu.

General Sunay önce Genelkurmay Harekât Dairesi Başkanlığına tayin edildi, ertesi yıl da 33'üncü Tümen komutanı olarak Erzurum'a gitti. 1955 yılında korgeneralliğe terfi eden Sunay, 1958 yılında Genelkurmay İkinci Başkanı oldu ve aynı senenin 30 Ağustos günü apoletine dördüncü yıldızı da takarak orgeneralliğe yükseldi.

27 Mayıs devrimini müteakıp Orgeneral Cevdet Sunay Kara Kuvvetleri Kumandanlığı görevine getirildi, kısa bir süre sonra da Genelkurmay Başkanı oldu. Bu önemli görevi altı yıl süre ile büyük bir dirâyetle ifa ediyor Orgeneral Sunay.

Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel'in amansız bir hastalığa yakalanması üzerine bir cumhurbaşkanı adayı aranırken akla ilk gelen isim o oldu. Sunay'ın şahsı üzerinde yalnız siyaset adamları ile milletvekilleri değil, bütün millet de müttefikti. Nitekim yapılan seçimin daha ilk turunda büyük bir ekseriyet toplayarak Türkiye Cumhuriyeti'nin beşinci cumhurbaşkanlığına getirildi.

Ordunun sevilen kumandanı, cumhuriyetin de sevilen bir başkanı oldu. Partilerüstü bir insan olması ve tarafsız davranışları ile herkesin haklı sevgisini kazandı Cumhurbaşkanı Sunay.

Ve bugün de cumhurbaşkanlığı görevine, herkesçe sevilip sayılan bir şahıs olarak devam etmektedir.

Hürriyet Arşivinden

CEVDET SUNAY

Vehbi Koç

1901

CUMHURİYET devrinin yetiştirdiği ünlü işadamıdır. 1901'de Ankara'da doğdu. «İdadi» yani lise öğreniminden sonra, evlerinin altındaki küçük dükkânla ticaret hayatına atıldı. 1926'da «Koçzade Ahmet Vehbi» adıyle ilk firmasını, kısa zamanda işlerini genişleterek, 1938'de de bugünkü Koç Grubu'nun ilk anonim şirketi olan «Koç Ticaret A.Ş.»yi kurdu. Bugün en büyük özel teşebbüs olan Koç Grubu'nda 66 şirket vardır ve 15 bin kişi çalışır.

CUMHURİYET devrinin yetiştirdiği ünlü işadamı Vehbi Koç, 1901'de Ankara'da doğdu. Soyu, baba tarafından Hacı Bayram Veli'ye uzanır.

Orta öğrenimini Ankara'da, Taş Mektep İdadisi'nde tamamlayan Vehbi Koç, okulunda daima çalışkan bir öğrenci olarak dikkati çekerdi. Öğrenimi sırasında, ticaret hayatına atılmak istedi. 1920'de bir yıl B.M.M. de musahhih yardımcılığı da yapan Vehbi Koç'un babası, onu, henüz pek tecrübesiz buluyor, dükkân açmaya rıza göstermiyordu. Nihayet araya büyükbaba girdi ve evlerinin altındaki dükkânı «Koçzade Hacı Mustafa Rahmi» adıyle açtı. Bu küçük dükkânla işe başladı. Bugün 66 şirketten meydana gelen, 15 bin kişi çalıştıran Koç Grubunun nüvesi işte bu küçük dükkân oldu.

Babası, 1926 yılında, firmayı ona devretti ve dükkânın adı, «Koçzade Ahmet Vehbi» olarak değişti. İşler büyüyüp, geliştikçe, 1938'de bugünkü Koç Grubu'nun ilk anonim şirketi olan «Koç Ticaret A.Ş.» kuruldu.

Vehbi Koç, iş hayatında daima üç temel prensibe inanmıştır. Biri, müesseselerin şahıslarla kaim olmayıp, kuran şahsın hayatından sonra da devam edebilmesi için sağlam bir organizasyona, iyi bir sevk ve idareye sahip bulunması, diğeri hayır işleri ve sosyal hizmetlerin müesseseleşmesi, üçüncüsü de çalışanların geleceğinin kendi müessesesinde güven altına alınmasıdır.

Koç şirketleri, 1964 yılında Koç Holding A.Ş. olarak teşkilâtlanmış ve 1969'da yürürlüğe giren Vakıflar Kanunu ile Vehbi Koç, 12 milyon liralık Holding hisse senedini teberru ederek Vehbi Koç Vakfı'nı kurmuştur. Daha önce, gene Vehbi Koç tarafından kurulmuş bulunan Ankara Üniversitesi Vehbi Koç öğrenci yurdu, O.D.T.Ü. Vehbi Koç Öğrenci Yurdu, Göz Bankası, Eskişehir İktisadî ve Ticarî İlimler Akademisi Kitaplık ve Araştırma Binası, Amiral Bristol Hastanesi Kobalt Pavyonu gibi tesislerin denetimi de Vehbi Koç Vakfı'na devredilmiştir.

«Vakıf» Koç ailesinin geleneğinde vardır. Nitekim, aile daha önce Ankara'da da İbadullah adıyle bir vakıf kurmuş, 55 parça emlâkını bu vakfa bağışlamıştı.

Bütün bu vakıflar, Vehbi Koç'un ikinci temel prensibinin eserleridir. Koç, üçüncü temel prensibini de 1967'de Koç Holding Emeklilik ve Yardım Sandığı Vakfı ile gerçekleştirmiştir.

Koç şirketleri grup olarak, Vehbi Koç da şahıs olarak, uzun yıllardan beri özel sektörde en yüksek vergiyi ödemekte ve ödeme liderliğini bırakmak da istememektedir.

Vehbi Koç, sosyal hizmetlere de büyük önem vermiştir. Uzun yıllar Kızılay, Çocuk Esirgeme Kurumu, Verem Savaş Derneklerinin yönetim kurullarında fiilen görev alan Vehbi Koç, ülkemizin kalkınmasında eğitimin büyük önemine inandığı için, aynı fikirde olan arkadaşlarıyle beraber 1967'de Türk Eğitim Vakfı'nı kurmuştur. Koç ayrıca Ankara Ticaret Odası, İstanbul Sanayi Odası, Odalar Birliği Yönetim Kurullarında ve başkanlıklarında da bulunmuştur.

İş hayatında sabırlı ve ısrarlı, özel hayatında ise sakin ve gösterişten uzak yaşamayı seven Vehbi Koç, dinine, geleneklerine ve ailesine çok bağlıdır. Mütevâzidir. Cömerttir, fakat israfa karşı olduğunu her vesileyle belirtmekten çekinmez. Yerindeyse birkaç milyonu severek bağışlar fakat 1 liralık israfa çok kızar...

Başarıda, daima mutlu bir aile hayatının önemli rolü olduğuna inanmıştır. Çeşitli yazı ve konuşmalarda, başarının sırrı olarak gösterdiği şartlar, kişiliğini ortaya koyan önemli unsurlardır:

«İnsanın, hayatta kendi geçirdiği tecrübeler yeterli olmadığından, daima başkalarının tecrübelerinden yararlanabilmek gerekir. Çok çalışmak, sağlığa dikkat etmek, spor, eğlence ve istirahatın ölçülü olmasına itina göstermek şarttır. İnsan, mutlaka sevdiği mesleği seçmeli, çok iş değiştirmeden, birdenbire yükselme hevesine kapılmadan çalışmalıdır. Memleketin sosyal dâvalarıyle yakından ilgilenmek, randevulara erken, toplantılara hazırlıklı gitmek, hiç kimse hakkında acele ve kulaktan dolma haberlerle karar vermemek elzemdir. Başkalarının fikrine saygı duymak, karşısındakini daima dikkatle dinlemek, memlekette yeni iş imkânları yaratmak, başarının sırları arasında önemli faktörlerdir...»

Bugün 71 yaşında bulunan Vehbi Koç evlidir. Bir oğlu ve üç kızı vardır.